

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 94/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Libušou Dočkalovou, Lachova 32, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 4 C 1/2017-29 z 18. mája 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 Co 350/2017-45 zo 4. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 24. októbra

2018 sa [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených práv rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 1/2017-29 z 18. mája 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co 350/2017-45 zo 4. júla 2018 a ktorým by napadnutý rozsudok okresného súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a okresnému súdu prikázal vo veci konať. Sťažovateľ zároveň požiadal, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní začatom na základe žaloby sťažovateľa (žalobcu), ktorým sa v civilnoprávnej veci domáhal proti [REDACTED] (žalovanej) zaplata sumy 4 061,28 € z titulu bezdôvodného obohatenia – *„zaplateného výživného na [REDACTED], ktoré platil vo výške 150 Eur za obdobie od 2. 3. 2015 do 29. 5. 2015 a od 13. 6. 2015 do konca mesiaca február 2017 a vrátenia rodinných prídavkov, ktoré poberala žalovaná na [REDACTED] vo výške 23,52 Eur mesačne, rovnako v zhora uvedenom období t. j. za čas, kedy sa maloletý fakticky nachádzal v starostlivosti žalobcu“*, okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol ako nedôvodnú. Svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že *„záväzkový vzťah bezdôvodného obohatenia vznikne, ak sa naplnia všetky zákonom stanovené predpoklady na jeho vznik (ak sa niekto na úkor iného bezdôvodne obohatí). Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným záväzkovým právnym vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu, alebo na základe určitej právnej skutočnosti. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný... Rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 13. 1. 2012 č. k. 4 C 1141/2008-258 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 12. 6. 2012 č. k. 5 Co 216/2012-287 bol [REDACTED] zverený do osobnej starostlivosti matky a otec bol zaviazaný prispievať na jeho výživu výživným vo výške 150 Eur mesačne, ktorú vyživovaciu povinnosť si preukázateľne plnil. Zhora uvedený rozsudok bol zmenený až rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. 2. 2017, sp. zn. 17 CoP/5/2016-709, právoplatným 15. 2. 2017... Vychádzajúc z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že otec si plnil*

svoju vyživovaciu povinnosť voči [REDAKOVANÉ] v rozhodnom období od 2. 3. 2015 do 29. 5. 2015 a od 13. 6. 2015 do konca mesiaca február 2017 na základe právoplatného rozhodnutia súdu... a teda na základe existujúceho právneho dôvodu. Z rovnakého dôvodu boli matke vyplácané aj rodinné prídavky. Platením výživného na základe právoplatného rozsudku a prijatím rodinných prídavkov teda nemohlo dôjsť na strane žalovanej k bezdôvodnému obohateniu, t. j. k majetkovému prospechu, ktorý by musela žalobcovi vydať. Pokiaľ žalobca poukazuje na skutočnosť, že maloletý sa v období, kedy matke poukazoval výživné a boli jej poukazované rodinné prídavky nachádzal v jeho faktickej starostlivosti, táto skutočnosť nie je rozhodujúca pre právne posúdenie uplatneného nároku žalobcu, pretože dieťa sa v starostlivosti otca (žalobcu) nenachádzalo na základe rozhodnutia súdu alebo dohody rodičov, medzi rodičmi ohľadom jeho starostlivosti boli vážne nezhody, a pokiaľ teda otec si napriek tomu vyživovaciu povinnosť plnil, na strane žalovanej nevznikla povinnosť prijaté výživné a rodinné prídavky žalobcovi vrátiť ako bezdôvodné obohatenie. Ani skutočnosť že si žalobca plnil vyživovaciu povinnosť len preto, aby sa vyhol prípadnej exekúcii, nemá za následok povinnosť žalovanej výživného a rodinné prídavky žalobcovi vydať. K zmene rozhodnutia súdu ohľadom zverenia [REDAKOVANÉ] a výživného došlo až rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15. 2. 2017, sp. zn. 17 CoP/5/2016-709, právoplatným 15. 2. 2017 a teda až od právoplatnosti tohto rozhodnutia, pokiaľ by otec naďalej výživné k rukám žalovanej poukazoval a žalovaná naďalej poberala rodinné prídavky, by na jej strane došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré by bola povinná žalobcovi vydať.“.

3. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže „syn sa v uvedenom období u matky nenachádzal. Neposkytovala pre syna žiadne finančné prostriedky a ani sa nepodieľala žiadnou čiastkou na výžive [REDAKOVANÉ]. Žiadnou čiastkou neprispievala na jeho školskú alebo mimoškolskú činnosť, neprispievala na žiadne jeho aktivity, neposkytla mu žiadne vecné ani finančné plnenie, nepodieľala sa žiadnym spôsobom, či už finančne alebo osobne na jeho výchove, výžive a starostlivosti.“. Sťažovateľ „v danom prípade nepokladal výživné za spotrebované v prospech maloletého dieťaťa, výživné ktoré platil a patrilo dieťaťu, spotrebovala výlučne matka, ktorá ho

nepoužila na dieťa, ktoré v uvedenom období nebolo fyzicky v jej starostlivosti a opatere. Teda výživné nebolo spotrebované, a tým sa bezdôvodne obohatila.“.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku potvrdil. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia pritom konštatoval, že „*skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, keď v okamžiku poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne účinky (odpadol). Okamžikom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje totiž zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor iného, a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 MCdo 17/2009)... Faktom zostáva, že maloletý bol súdnym rozhodnutím zverený matke (žalovanej), pričom správne zdôraznil súd prvej inštancie, že maloletý sa nenachádzal v starostlivosti otca na základe rozhodnutia súdu alebo dohody rodičov. Bolo preto plne v súlade s rozhodnutím súdu, že za tento čas, kedy maloletý bol vo faktickej starostlivosti žalobcu, žalovaná neposkytovala žalobcovi na maloletého výživné, nakoľko by vznikol stav odporujúci súdnemu rozhodnutiu o osobnej starostlivosti a výživnom ohľadom maloletého, pričom netreba opomínať fakt, že výživné rodičov k deťom sa určuje vždy individuálne s prihliadnutím na rodičove možnosti, schopnosti a majetkové pomery, a preto by nebolo vylúčené, že výživné zo strany matky vtom čase by bolo rozdielne oproti stanovenému výživnému otca... Rovnako podporujúci názor, že nedošlo zo strany žalovanej k bezdôvodnému obohateniu, je ten, že nezákonný stav, teda taký, že maloletý sa nachádzal u otca proti vôli matky a i v rozpore so súdnym rozhodnutím, sa nemôže odzrkadliť v tom, aby matka, v ktorej starostlivosti sa dieťa nenachádzalo, hoci malo, mala poukazovať výživné otcovi, ktorý nerešpektuje stav založený súdnym rozhodnutím – na to nie je nijaký zákonný podklad. Navyše, určenie, v koho starostlivosti bude dieťa, malo svoj racionálny základ, a preto nemožno akceptovať názor žalobcu, že žalovaná sa za čas, kedy dieťa nemala v osobnej starostlivosti, hoci ho mať mala v zmysle súdneho rozhodnutia, bezdôvodne obohatila.“.*

5. S uvedenými závermi okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ nesúhlasí a v ústavnej sťažnosti namieta, že „rozhodnutia obidvoch súdov sú absurdné, vnútorne protirečivé, nesúce znaky arbitrárnosti, a teda... nie sú v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, resp. v súlade s prirodzeno-právnymi princípmi... Súd musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku. Rozhodnutia obidvoch súdov nezohľadňujú faktické pomery, ale za rozhodujúce pre posúdenie uplatneného nároku považujú pomery upravené dotknutými súdnymi rozhodnutiami.“. Podľa názoru sťažovateľa „odôvodnenie odvolacieho súdu je založené jednak na osvojení si odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a jednak na vlastných úvahách o vyživovacej povinnosti matky, ktorých výsledkom je, že matka nebola povinná za daných skutkových a právnych okolností v rozhodnom období plniť vyživovaciu povinnosť voči synovi. Takýto názor odporuje ust. § 62 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine, podľa ktorého plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. V zmysle cit. ust. povinnosť matky plniť vyživovaciu povinnosť voči mal. synovi je daná zákonom bez ohľadu na to, či sa dieťa nachádza v jej starostlivosti alebo v starostlivosti otca. Mechanizmus vyživovacích povinností založený na rodinnoprávnych vzťahoch sleduje stav, aby žiadna osoba nezostala bez prostriedkov na výživu, pokiaľ je v možnostiach a schopnostiach blízkych príbuzných túto osobu živiť. Podstata vyživovacej povinnosti rodičov k deťom spočíva v konkrétnych prejavoch rodičovskej povinnosti, a to vo vyživovacej povinnosti a jej zodpovedajúcom právu dieťaťa prijímať plnenie. ■■■■■ má v zmysle zákona právo na výživné od matky v rozhodnom období, ktorému korešponduje povinnosť matky platiť výživné. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že si žalovaná túto povinnosť v rozhodnom období neplnila. Vzhľadom na to, že ■■■■■ bol odo dňa 2. 3. 2015 (resp. 3. 3. 2015) do 29. 5. 2015 a od 13.6 . 2015 do konca mesiaca február 2017 v mojej faktickej starostlivosti, ide o dobu, za ktorú jednak žalovaná prijímala odo mňa súdom stanovené výživné, aj keď faktickú starostlivosť o mal. syna nevykonávala a jednak si vyživovaciu povinnosť voči ■■■■■ ■■■■■, o ktorého som sa osobne v rozhodnom období staral, neplnila vôbec. Navyiac v uvedenom období poberala aj rodinné prídavky, ktoré si ponechala... Konanie o určenie práv a povinností k mal. dieťaťu, predmetom ktorého je určenie vyživovacej povinnosti matky, nemá nič spoločné s konaním

o vydanie bezdôvodného obohatenia, predmetom ktorého je vrátenie nespotrebovaného výživného podľa § 78 ods. 2 Zákona o rodine. Ani jeden súd nezohľadnil fakt, že o zmenu zverenia [REDAKOVANÉ] do mojej starostlivosti som sa domáhal návrhom z roku 2014, ktorému bolo vyhovené až Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoP/5/2016-709 zo dňa 15. februára 2017. Právoplatnosťou tohto rozsudku bola matka zaviazaná platiť výživné na [REDAKOVANÉ] sumou 70 eur mesačne k mojím rukám... Súd sa nevyporiadali s podstatou problému, ktorou je posúdenie hmotnoprávnej podmienky pre vrátenie nespotrebovaného výživného. Teda ide o to, že moja povinnosť platiť výživné zanikla výkonom faktickej starostlivosti o syna [REDAKOVANÉ] i napriek existujúcim súdnym rozhodnutiam, zmeny ktorých som sa domáhal. Z tohto dôvodu rozhodnutia všeobecných súdov neobsahujú ani riadne odôvodnenie, ktoré by dalo odpovede na všetky rozhodujúce otázky, čo má za následok porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

8. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,...

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom okresného súdu č. k. 4 C 1/2017-29 z 18. mája 2017 (bod 2) a rozsudkom krajského súdu č. k. 17 Co 350/2017-45 zo 4. júla 2018 (bod 4).

12. Úlohou ústavného súdu pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96,

I.ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu bol v prvom rade príslušný krajský súd ako súd druhostupňový, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

14. V rámci predbežného prerokovania zvyšnej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu tvrdiac, že je arbitrárny a zjavne neodôvodnený (bod 5), ústavný súd dospel k názoru, že ústavná sťažnosť nie je opodstatnená.

15. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov

na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

16. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu (body 2 a 4) ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

17. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. O taký prípad tu však nejde.

19. Ústavný súd sa z odôvodnenia napadnutého rozsudku taktiež presvedčil, že krajský súd sa odvolacími námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu.

20. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

21. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. A keďže z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je

podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 20. marca 2019